

STEM

DE DAM BRAK NIET

De Dam Brak Niet...

Trevor Royston,
Karoi, Zimbabwe

Mijn Bitterheid Wel!

“Trevor, je moet onmiddellijk naar huis; de dam staat op doorbreken!” Toen ik deze boodschap via de telefoon door kreeg, wist ik dat ik terug moest gaan naar mijn boerderij, een rit van zo’n 230 km. Alleen al de laatste week hadden we ongeveer 50 cm regen gehad, en dat terwijl de jaarlijkse neerslag 80 cm bedroeg! Ik was in Harare een meeting aan het organiseren voor de Pan Afrikaanse Raad van de FGBMFI. Gelukkig waren alle afgevaardigden van de diverse Afrikaanse landen nog niet gearriveerd en de bijeenkomst was dan ook nog niet begonnen. Ik kon derhalve de rit naar huis maken.

In onze moderne “DOE HET ZELF” wereld schijnt echte liefde iets te zijn waar we slechts over praten; maar hoe vaak wordt ze echt in praktijk gebracht? We zeggen wel dat we alles doen voor hen die wij “liefhebben”, maar velen laten het net als Peter Kallert (blz. 6) toe, dat er tussen man en vrouw een wig bedreven wordt. Als we onze rechten verdedigen, en die van onze “geliefden”, zoals Trevor Royston (blz. 2) dit deed, dan kan b.v. bitterheid de wig vormen tussen ons en degenen die we “liefhebben”.

Om ons bedrijf, met een oppervlakte van 700 hectare, te irrigeren hadden we verschillende mogelijkheden onderzocht. Het bleek veel te duur te zijn om een reservoir te bouwen, maar na gebed wisten we eenvoudig dat God ons ertoe leidde zelf een dam aan te leggen. We hadden er ook geloof voor hem zo zwaar te maken dat hij het dubbele kon tegen houden wat het stroomgebied normaal gesproken zou opleveren. Een van onze burens voorspelde ons, dat ons zelf gebouwde stuwmeer nooit zou vollopen, maar wij hadden God er om gebeden en we wisten dat Hij ervoor zou zorgen.

Het had ons drie jaar gekost om de dam aan te leggen en net toen we klaar waren, kwam die ontzettende regen! Aan het graven van een overlaat waren we nog niet eens toegekomen. Daarom leek het nu of alle werk voor niets was geweest, tenzij er een wonder gebeurde. En wat zou er met al die boerderijen gebeuren, die stroomafwaarts lagen? Hoeveel schade zouden die lijden? Het leek ons niet erg logisch dat God zou toelaten dat een stuwdam vernietigd werd die Hij ons gezegd had te bouwen. Innerlijk was ik er diep van overtuigd, dat Hij de dam niet zou laten doorbreken.

Toen ik na een rit van 3 uur thuis kwam, hoorde ik dat het water al over de dam heen kwam. Een ingenieur die aan de constructie van de dam had meegewerkt, was al voor mij gearriveerd. Toen hij de situatie in ogenschouw nam, zei hij: "Dit is het einde". Die hele nacht zijn we hard aan het werk gegaan om een overlaat te graven en zandzakken op de dam te leggen. Ondertussen waren onze familieleden op de boerderij en onze vrienden in Harare aan het bidden dat God tussenbeide zou komen. Wij dankten God voor wat Hij tot nu toe gedaan had om het ons mogelijk te maken de dam te bouwen, en voor wat Hij nu zou doen om hem te redden. Onze hemelse Vader heeft ons niet in de steek gelaten. Ondanks de hopeloze situatie heeft Hij een wonder gedaan: De dam is niet doorgebroken en zo ligt hij daar nu nog steeds als een monument voor Zijn glorie.

Ik was in een liefdevolle omgeving opgegroeid. Ofschoon we niet rijk waren, had-

den mijn ouders altijd het beste met ons voor. Zij waren Godvrezende mensen en lid van een traditioneel kerkgenootschap. Het leek wel of achter alles wat wij deden een Bijbels principe stak. We woonden in een agrarisch gebied en hadden geen kerkgebouw. Als de rondreizende predikant langs kwam om in iemands huis een dienst te houden, waren wij altijd van de partij. Zo was ik mijn hele leven mij bewust van Gods bestaan. Ik meende dat het tussen mij en God in orde was, zolang ik maar iedere dag een hoofdstuk uit de Bijbel las. Aan de andere kant was ik bang dat ik misschien wel dominee of zoiets zou worden, als ik er meer dan één las. Het kwam eenvoudig niet bij mij op — en zeker niet in de tijd dat ik veel uitging met mijn vrienden — dat er misschien wel iets in mij moest veranderen, als ik recht voor God wilde staan. Zolang ik nu maar mijn ene hoofdstuk las, had ik mijn plicht gedaan; zo simpel lag dat! Overigens, God heeft dit Bijbellezen van mij ten goede gebruikt.

Toen ik op de landbouwschool zat, verdween God helemaal op de achtergrond en vond ik levensvreugde in drank, uitgaan en natuurlijk in meisjes. Na mijn opleiding werd ik opgeroepen voor militaire dienst i.v.m. de Rhodesische oorlogssituatie. Ik werd patrouille-commandant en kreeg opdracht in de rimboe de terroristen te bevechten. Zo raakten we met succes bij heel wat schermutselingen betrokken. Terwijl mijn vader op ons boerenbedrijf aan het werk was, werd hij in een hinderlaag gelokt en gedood. Hij was een burger! U kunt zich wel voorstellen hoe verbitterd ik hierdoor raakte. Meer dan ook deed ik aan alle oorlogshandelingen mee, want ik wilde wraak nemen. Toen onze dominee langs kwam om ons te troosten, zei ik dat hij beter kon verdwijnen, tenzij hij mij een goede reden kon geven waarom ons dit was overkomen. Mijn vader was altijd een actief lid van de kerk geweest. Hij had een vooraanstaande rol gespeeld bij de bouw van twee kerken in ons district. Als God mij niet een goede reden kon geven waarom Hij mijn vader had weggenomen, dan wilde ik niets meer met Hem te maken hebben.

Een tijdje na dit gebeuren, gingen mijn moeder en mijn vrouw, Julia, regelmatig naar een vrouwenbijeenkomst die wekelijks gehouden werd door een Pinkstervoorganger die ons district bezocht. Tijdens deze bijeenkomsten leerden zowel mijn moeder als Julia Jezus Christus als hun persoonlijke Heer en Heiland kennen.

Ze begonnen niet tegen me te preken. Alleen vertelden ze mij op een eenvoudige manier wat er gebeurd was. Zes maanden per jaar was ik op het "oorlogspad" en de andere helft probeerde ik de boerderij draaiende te houden. Ik was niet zo vaak thuis. Ik wist dat ze voor me baden, en ik hield dat ook niet tegen: in feite was ik eigenlijk wel dankbaar voor hun gebeden. Het duurde niet lang of ik ging met hen mee naar de samenkomsten. Ik wilde n.l. weten hoe het kwam dat mijn moeder en Julia zo'n vrede konden uitstralen terwijl er zo'n verwarring om ons heen was. Kennelijk hadden zij vertrouwen in een of andere kracht die ik niet kon begrijpen. Ons huwelijk was op dat moment nu niet bepaald 100 % en ons oudste kind was erg ziekelijk. Hij was

afwisselend in en uit het ziekenhuis. Ik moest eenvoudig te weten komen wat er in mijn vrouw omging. Ze was zo anders, vol begrip, terwijl ze mij vroeger van alles naar het hoofd gegooid zou hebben. Ze hield gewoon van me... het leek of ze echt alleen maar om mij gaf. Toen ik die samenkomsten een aantal weken had bezocht, heb ook ik mijn leven aan Jezus Christus overgegeven. En toen ik eenmaal de Bijbel met een vernieuwde motivatie begon te lezen, toen gingen er pas echt dingen gebeuren.

Ik moest er nog steeds op uit om aan mijn oorlogsverplichtingen te voldoen. Maar het leek wel of alles plotseling een andere betekenis kreeg. Ik begon me te interesseren voor mijn medemensen en ook voor de arbeiders die voor mij werkten. Langzaam aan brak God de bitterheid af, die ik door mijn vaders dood had opgebouwd, en ik begon steeds meer delen van mijn leven aan Jezus over te geven. Hij gaf mij zelfs liefde voor hen die mijn vijanden waren geweest. Door Zijn Woord leerde God mij te vergeven. Hij toonde mij dat mijn bitterheid me van binnen opvrat. Zonder Zijn hulp zou ik

Voor het huis van de familie Royston

TREVOR ROYSTON

er nooit in geslaagd zijn mijn haatgevoelens kwijt te raken. Het gebeurde niet direct. Het was een groeiproces naar liefde, naar vergeving en naar begrip.

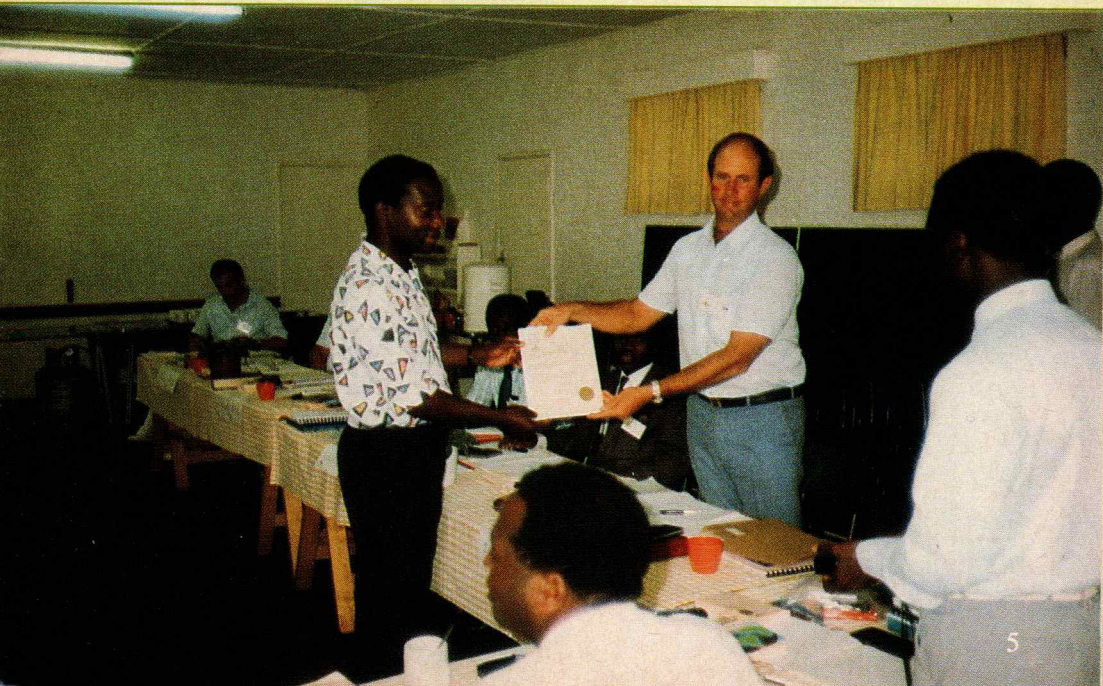
Toen hoorde ik van de Doop in de Heilige Geest. Ik wilde meer kracht van God ontvangen om de dingen te kunnen doen die Hij van mij verlangde. Ik werd tenslotte wanhopig en sloot me in mijn slaapkamer op. Ik knielde naast mijn bed en zei: "Vader God, ik sta niet op voordat U mij met Uw Geest hebt gedoopt" Ik heb daar een anderhalf uur geknield gebeden en mijn hele hart uitgestort. Tenslotte lag ik languit op de vloer te huilen. Toen ging ik God vergeving vragen voor al die terreinen in mijn leven waarin ik verkeerd was geweest. Ik vroeg Hem of Hij daarin de leiding wilde overnemen. Er viel een last van mij af. En plotse-ling kwam er een stroom van woorden uit mijn mond in een onbekende taal. Terwijl mijn tranen langs mijn wangen biggelden, begon ik te lachen. Ik had die dag de Doop in de Heilige Geest ontvangen en dat bracht een echte verandering in mijn Christelijke levenswandel.

Toen we in ons buurland Zuid-Afrika met vakantie waren, werden we uitgenodigd een ontbijtmeeting van de FGBMFI bij te wonen. Tijdens die bijeenkomst zei God mij deze organisatie in Zimbabwe op te zetten. Tijdens die vakantie kwam ik steeds weer mensen tegen die het over de FGBMFI hadden. Ik nam een paar exemplaren van "STEM" mee, en toen we weer thuis waren, begon ik met enkele mensen over de FGBMFI te praten. Korte tijd later startten we met het Karoi-Chapter en ik reisde veel naar andere grote steden om ook daar bijeenkomsten te organiseren.

In 1987 werd ons derde kind geboren. Hij kwam twee weken te vroeg en was erg klein. Hij werd om 12 uur 's middags geboren, en toen moeder en kind verzorgd waren, ging ik even weg om me op te knappen en wat te rusten. Om 6 uur kreeg ik een telefoontje van het ziekenhuis en vroeg men mij terug te komen. Er was een of andere complicatie bij gekomen. Mijn moeder was op dat moment ook bij ons en we brachten de situatie direct in gebed bij

Vervolg op blz. 18

Trevor Royston biedt het Harare Chapter het Charter aan

Gebroken beloften

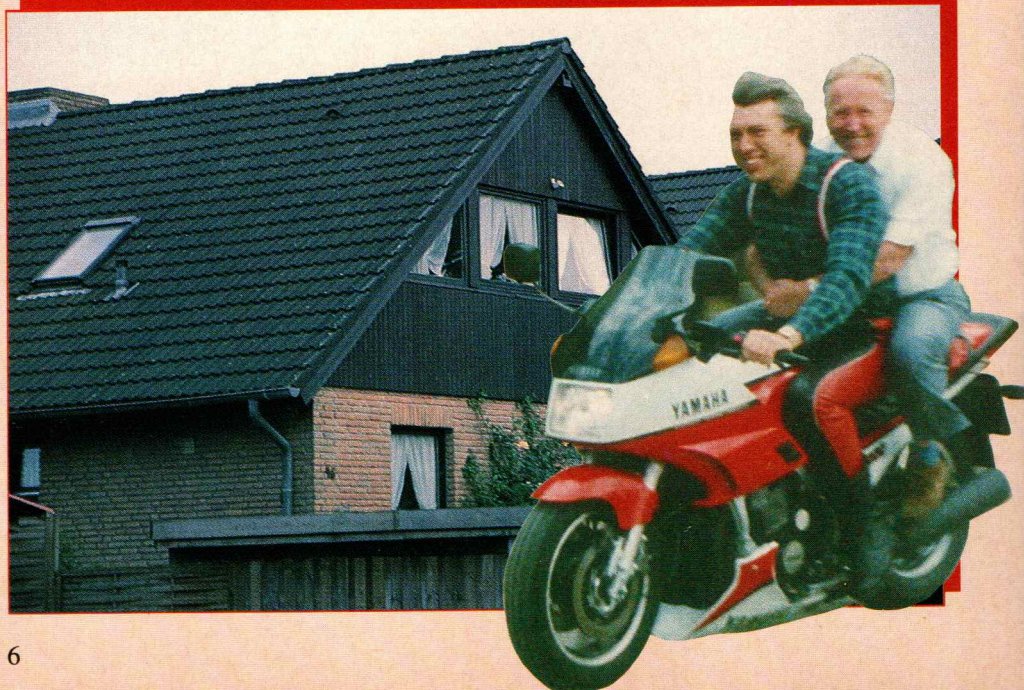
*Peter Heinrich Kallert,
Hamburg, West-Duitsland*

In 1979 maakten mijn vrouw en ik plannen om een nieuw huis te bouwen. Gedeeltelijk om belastingtechnische redenen, maar ook uit zorg voor mijn moeder namen we in het ontwerp een separate woonruimte op die op de bovenverdieping gerealiseerd moest worden. Via de krant vonden we een aannemer. We konden goed met hem opschieten en het was dan

ook dank zij die goede relatie dat we bij het tekenen van de bouwopdracht geen aandacht schonken aan de "kleine lettertjes". Alles was in kannen en kruiken, en we keken verlangend uit naar het moment dat ons huis in september 1980 gereed zou zijn.

In het midden van dat jaar drong het tot ons door dat de bouw niet volgens schema verliep. Steeds als we op de bouwplaats waren, ontdekten we dat er weinig of niets gebeurd was. Dit bracht niet alleen spanning in het hele bouwgebeuren, maar uiteindelijk ook in ons huwelijk. De toestand werd nog ernstiger, toen de aannemer zich niet aan zijn woord bleek te houden. Toch zagen wij ons genoodzaakt de periodieke betalingen te doen, en dit ondanks het feit dat de zaken niet naar behoren verliepen. En zo stonden we dan in september 1980 letterlijk op straat, dakloos, omdat we onze flat per die datum al ruim te voren hadden opgezegd. Het duurde tot december voor we ons huis konden betrekken. Al spoedig hadden we een lange

Het huis dat door de familie Kallert gebouwd werd & Peter Kallert op zijn motor

Peter Kallert is Ingenieur. Hij werkt voor Philips Medica Systems.

lijst van zaken die niet in orde bleken, en die — volgens ons — geregeld dienden te worden.

Ondanks dat stapelden de problemen zich op. We zagen ons genoodzaakt een advocaat in de arm te nemen en de zaak voor het gerecht te brengen. U kunt zich indenken dat de stress en de ergernis die dit alles met zich meebracht ook effect had op ons huwelijk. Ik had in ieder geval duidelijk de indruk dat mijn vrouw en ik door dit alles uit elkaar groeiden. Inmiddels had de aannemer een tegenklacht ingediend, waarbij hij een grote som geld van ons eiste. Ofschoon wij het geclaimde bedrag hadden, bleek het voor ons moeilijk om dit tijdens de rechtzitting aan te tonen. De druk die dit alles met zich meebracht, bleek uiteindelijk te groot voor ons huwelijk, met gevolg dat mijn vrouw op een morgen tijdens het ontbijt meedeelde dat ze wegging en ons dochtertje meenam.

Daar zat ik dan in een “leeg” huis: geboren en in tranen. Het gevecht met de aannemer had niet alleen al mijn interesse in het huis weggenomen, maar ook mijn huwelijk was eraan kapot gegaan. Ik was aan het eind van mijn latijn. Ondertussen moest ik toch alles in het werk stellen om de gevolgen van

de rechtszaak te klaren en ook zocht ik contact met een makelaar. Helaas was de huizenmarkt in elkaar gezakt, met gevolg dat de makelaar mij weinig hoop gaf.

Op een dag vertelde mijn moeder mij over de Full Gospel Business Men's Fellowship International. Zij had inmiddels een aantal van hun meetings bezocht. Omdat ik geïnteresseerd raakte in wat zij daar ervaren had, besloot ik de volgende bijeenkomst met haar te bezoeken. Wat mij in het bijzonder aantrok was het feit dat speciaal mannen daar samenkomen om hun ervaringen te delen. Dat eerste bezoek maakte zoveel indruk op me, dat ik besloot de volgende maand weer te gaan. Die keer werd ik erg getroffen door de moed van de spreker die openlijk vertelde van de puinhoop die hij van zijn leven gemaakt had tot het moment dat Jezus Christus alles vernieuwd had.

Toen ik die avond naar bed ging, trok ik de dekens over mijn hoofd en bad ik tot Jezus, waarbij ik Hem vroeg in mijn leven te komen en het net zo te vernieuwen. Op dat moment was het alsof ik een warme elektrische stroom door mij heen voelde gaan; het was een fantastische ervaring. Het is erg

moelijk om dit in woorden uit te drukken, maar het enige wat ik met zekerheid kan zeggen is, dat er iets gebeurd was! Het was alsof er een geweldige druk van mij afgenomen was. Tijdens de volgende FGBMFI-meeting vroeg ik of men voor mij wilde bidden. En ook toen had ik weer dat zelfde gevoel. Ik begon vreselijk te transpireren, maar toen ze ophielden met bidden, was ik blij met de gedachte dat ik de eerste stap gezet had en openlijk mijn leven aan Jezus Christus had toegewijd.

Vanaf dat moment heeft Jezus mijn leven radicaal veranderd. Alle zaken die als een steen op mijn hart drukten, legde ik — als een klein kind — vol vertrouwen voor de voeten van mijn Vader in de hemel. Een paar weken later was mijn huis verkocht in antwoord op mijn gebed. Die zomer vertelde een van de FGBMFI-sprekers hoe God hem door een situatie geleid had die sprekend op de mijne leek. Hij sprak o.a. over de noodzaak om anderen, die ons gekwetst hebben, te vergeven. Na de bijeenkomst vroeg ik de spreker voor mijn situatie te bidden, want de gerechtelijke uitspraak hing mij nog steeds boven het hoofd. Na het gebed zei hij, dat God hem ingegeven had, dat ik de aannemer een brief moest schrijven. Hierin moest ik hem vertellen dat ik nu Jezus Christus volgde, dat ik hem van harte vergaf en hem vroeg — in Jezus naam — tijdens de rechtzitting de waarheid te zeggen.

Samen met een vriend schreef ik deze brief en ik verzond hem. Tijdens de volgende rechtzitting herriep hij zijn claim en de zaken waren geregeld! Weer had God een wonder gedaan!

Inmiddels was mijn vrouw naar Lüneburg verhuisd, waar zij een relatie was aangegaan met een andere man. Steeds als ik mijn dochttertje over "Papa" hoorde spreken, waarmee zij dan die andere man bedoelde, voelde ik mij diep gekwetst.

Toch liet Jezus mij zien, dat ik mijn vrouw diende te vergeven. Toen ik dit dan ook deed, vergaf zij mij ook, en de breuk werd in zoverre hersteld dat ik op dit moment een goede, vriendschappelijke relatie met haar en met mijn dochttertje, Carolin, heb. Sindsdien heeft Carolin, tot mijn grote vreugde, ook Jezus uitgenodigd in haar leven te komen.

Ik beschikte toentertijd over een motorfiets. Ik vond het heerlijk om er mee op stap

te gaan en flink hard te rijden. Op een dag, toen ik met een geweldige vaart over de Autobahn suisde, zag ik vanuit een ooghoek dat er iets op de weg lag. Als door een wonder slaagde ik er in het te ontwijken. Bij twee andere gelegenheden kwam ik ook zonder verwondingen tevoorschijn, nadat mijn motor onder mij weggeschoven was. Het werd me door dit alles wel duidelijk, dat God helemaal niet blij was met mijn roekeloze rijstijl.

Korte tijd later kregen enkele vrienden en ik het plan om een motortocht door Schotland te maken. Toen we de plannen echter niet rondkregen, was ik vanzelfsprekend behoorlijk uit m'n humeur. Teleurgesteld besloot ik een tochtje te gaan maken. Tijdens deze rit maakte God mij opeens duidelijk, dat ik die motor eigenlijk helemaal niet meer nodig had, en deze gedachte bracht mij ertoe hem via een advertentie te verkopen. De eerste de beste man die er op af kwam, bleek direct bereid te zijn de prijs ervoor te betalen die de Heer mij had gezegd ervoor te mogen vragen: hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn en bleek exact het gevraagde bedrag bij zich te hebben.

Tijdens de zomer van 1987 — ik was net op weg naar huis van een FGBMFI-meeting — was het alsof God tegen mij zei: "Peter, wat zou je doen, als ik je de leiding van het Chapter Hamburg in handen gaf?" Ik antwoordde: "Here Jezus, als U mij daartoe leidt, ben ik bereid die plaats in te nemen". Toen er in de herfst verkiezingen werden gehouden, vroeg ik de Heer Zijn leiding zichtbaar te maken door als bevestiging een duidelijke meerderheid te geven voor mijn verkiezing. En dit gebeurde ook.

Het is mijn verlangen als Voorzitter van het FGBMFI-Chapter Hamburg dat we in eenheid voorwaarts gaan. Onze groep is in aantal gegroeid en vele mensen hebben hun leven op een revolutionaire wijze zien veranderen en/of zijn genezen. Persoonlijk zie ik vol verwachting uit naar wat God nog gaat doen...zowel in mij als via het Chapter.

Peter Kallert is Ingenieur. Hij werkt voor Philips Medica Systems. Hij is Voorzitter van het FGBMFI-Chapter Hamburg en heeft een dochter van 11: Carolin.

Het tijdschrift STEM van de Volle Evangelie Zakenlieden wordt elke twee maanden uitgegeven door de FGBMFI, een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Het internationale kantoor voor Europa is gevestigd aan de Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Alle rechten voorbehouden.

in Nederland

AMSTERDAM

Bijeenkomst in Rest. "De Bosrand" Amstelveen iedere 2e dinsdag v.d. maand.
President: M.Piet
tel: 02977/27987

AMERSFOORT

Bijeenkomst iedere 1ste maandag van de maand in Rest. SCHEP te Hoevelaken
President: Ruud van Ginkel
Tel:03494/59259

ZUID-LIMBURG

Voor informatie:
President George Girdler
tel: 04521/0914

DEN HAAG (ned.talig)

Bijeenkomst iedere 1e dinsdag van de maand in Rest.De Gouden Leeuw te Voorschoten.
President J.van Bijsterveld
tel: 070/25.31.84

DEN HAAG (eng.talig)

Bijeenkomst iedere 2e donderdag van de maand in Motel Bijhorst te Wassenaar.
President S.C. Johnson
tel: 023/24.71.28

DRECHTSTREEK

Bijeenkomst iedere 1e vrijdag van de maand in Hotel Zwijndrecht.
President Martin de Haan
tel: 078/10.36.40

DELFT

Bijeenkomst iedere laatste maandag van de maand in Motel Hoornwijk te Rijswijk
President Harry Duynisveld
tel: 01749/46873

EINDHOVEN

Bijeenkomst in Motel Eindhoven iedere eerste maandag van de maand.
President H.van Dingstee
tel: 04990/72521

GRONINGEN/ASSEN

Bijeenkomst iedere 3e maandag van de maand in Postiljon Motel te Haren.
President Wim Breedveld
tel: 05939/674

LEEWARDEN

voor informatie
G.A.Panhuise
Van Swietenstr. 14
8911 AL LEEWARDEN

ROTTERDAM

Bijeenkomst iedere laatste dinsdag van de maand in Rest. Plaswijk te Rotterdam.
President Joh. Hoogendoorn
tel: 01727/17527

UTRECHT

Bijeenkomst iedere 3de maandag v.d. maand Motel de Biltse Hoek te Bilthoven
President: Herman van Eijck
tel:03465/65572

in België

ANTWERPEN

Voorzitter: Leo Van Gulk
Pater Damiaanstraat, 67
2610 Wilrijk
Tel:03/440.28.47

BRUSSEL

Voorzitter: Luc Daineffe
De Biolleylaan 27
1150 Brussel
tel: 02/770.05.98

BRUXELLES (Franstalig)

tel: 02/374.38.98

BRUSSELS (eng.talig)

tel: 02/345.68.78

IZEGEM

Voorzitter: Rik Van Neste
Marktstraat 40
8700 Izegem
tel: 051/30.69.83

KORTRIJK

Voorzitter: Johan Louvaert
Standaardmolen, 3
8720 Kuurne
tel: 056/71.74.53

MONS (Franstalig)

tel: 065/65.30.89

St. VITH

tel: 080/22.85.98

Nationaal bestuur Nederland: I. Havenaar (voorzitter), M.de Haan (penningmeester), W. Breedveld.
Administratie: A.Dijkhuizen, Valkenbosplein 17a, 2563 CB DEN HAAG. Tel.070/65.44.69.
Bankrekening: 56.95.01.245 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, Boskoop.

**DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP
VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN**

Stichter en President: Demos Shakarian

Europese Vice-President: James Winter

Voorzitter Nat. bestuur België: Marc den Haerynck – tel. 03/887.72.32

Nationaal directeur Nederland: Izaäk Havenaar – tel. 070/863263

Internationaal kantoor voor Europa: Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven,

België, Tel: 016/20.79.44 – Fax: 016/20.79.31. Coördinator voor de Europese

Chapters: Bob Spilman – Hoofdredakteur voor Europa: Blair Scott –

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Kleur Bekennen

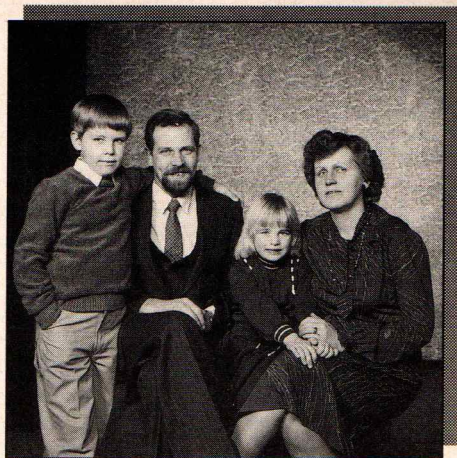
*Melle Godlieb,
Nieuwegein, Nederland*

“Dat kun jij ook ... Dat durf jij, net als hij, best te doen!”

“Vooruit... Toe dan... Ben jij soms minder?...”

Door de nevel van de drank was het alsof een opdringerige stem Melle ertoe aanzette iets te doen, wat volkomen tegen zijn verstand inging. En toch... hij kon er geen weerstand aan bieden. Dwangmatig, slaafs, gaf hij gehoor aan zijn onzichtbare opdrachtgever, en met een geweldige vuistslag sloeg hij de grote etalageruit aan diggelen, daarmee (in wezen tegen zijn zin) het voorbeeld volgend van zijn huisgenoot met wie hij weer eens flink aan de rol was geweest. Een snelle ontuchtering volgde, toen het bloed via de polsslagader naar buiten gutste...

Eigenlijk was het allemaal bijzonder snel gegaan, als je bedenkt dat hij op z'n vijftiende, d.w.z. drie jaar tevoren, zijn eerste pilsje aangeboden kreeg. Met een oudere broer mocht Melle die avond mee naar Groningen, de STAD, waar het allemaal te beleven viel. Weg van dorp, weg van het huis, weg van het leven dat hem tot dan niets geboden had en voor de toekomst evenmin wat in petto had. Wat moet je ook... een vader die van een steiger valt en invalide is... een moeder die invalide is... zelf dagelijks min of meer uitgeschakeld door de asthmatische bronchitis waardoor je niet eens de LTS kunt afmaken... Nee, dan de STAD: Een nieuwe wereld ging voor Melle open. Het duurde dan ook niet lang of hij had er graag de lange fietstocht door het weidelandschap voor over, om 4 à 5 maal per week het uitgaanscentrum van Groningen op te zoeken. En zolang de klandizie van vaders oliehandel er niet door in gevaar kwam — er werd in het dorp immers toch al zo gauw geroddeld door de “kerkelijken” en de “openbaren” was het Melle's ouders om het even of hij om 4 uur 's nachts min

of meer beneveld thuis kwam. Dat hij op 17-jarige leeftijd al een drankprobleem had, zagen ze niet!

Onder de Grond.

1965...Melle's vriendin is niet komen opdagen en met een kwaai kop zwerft hij na een teveel aan pils door de rosse buurt van de stad.

“Mogen we je iets vragen?”

Een jongen en een meisje spreken hem aan en moeten de vraag herhalen, zodat de inhoud ervan tot hem doordringt.

“Mogen we je iets vragen?”

“Weet je, of je behouden bent voor de eeuwigheid?”

De gebruikte woorden behoorden nou niet bepaald tot Melle's dagelijks vocabulaire en verbaasd als hij was vroeg hij om uitleg.

“Weet je waar je terecht komt, als je dood gaat?”

“Ja, da's nogal simpel: onder de grond!”

Een nogal nuchter antwoord, als we bedenken in welke toestand hij verkeerde. Voor de twee jonge mensen bood het genoeg houvast om er op in te gaan. Trouwens, Melle wilde dit zelf eigenlijk ook wel, want ze straalden iets uit, dat niet onder woorden gebracht kon worden, maar dat hem wel nieuwsgierig maakte. Voor hij het wist, werd hij geconfronteerd met uitspraken als “de liefde van Jezus” of “je kunt je leven aan Hem geven”. Allemaal uitdrukkingen die weer om een nadere uitleg vroegen. O zeker, hij kreeg geen direct en pasklaar antwoord op zijn vraag “...waarom mijn ouders dan wel invalide zijn, als die God

van jullie leeft?" Maar toen het gesprek verderop werd voortgezet, nadat de flanerende "dames" bezwaar gemaakt hadden tegen hun klantvriendelijke aanwezigheid, was het alsof er iets in Melle brak: "Ik voelde iets vredigs over mij komen. Dat was het wat die twee uitstraalden! Dat gevoel, die rust, dat wou ik ook".

Twee uur duurde het gesprek, waar in Melle tot de overtuiging kwam dat de bekende uitdrukking "Geloven doe je in de kerk" niet op gaat. "Als GELOOF werkelijk deel gaat uitmaken van je leven, dan betekent dit niet, dat je je leven aan een Kerk geeft, maar aan Jezus." 1965...18 jaar oud...Melle knielt in een Gronings portiek voor God en geeft zijn leven aan Jezus. Midden in de nacht fietst hij terug naar huis, nuchter, blij, en fluit songs uit de hit-parade! "Ik kende immers geen andere liedjes", zegt Melle nu, "maar ik had het gevoel dat ik ze floot voor de Heer, die naar mijn hart keek."

Kleur Bekennen.

Drie weken later zag Melle's vader de medicijnen die sinds diens bekering ongebruikt in de kast stonden. Zijn gebed om genezing van die afschuwelijke asthmatische bronchitis was verhoord en dit werd voor Melle een eerste aanleiding om openlijk te getuigen van wat er in zijn leven gebeurd was. Hij vroeg, tijdens zijn werk (zijn schoolopleiding had hij immers moeten afbreken) aan Jezus hem de woorden te geven om e.e.a. aan zijn ouders uit te leggen. Hij beseftte hoe gevoelig deze zaken, zeker in zijn dorp, lagen en was dan ook verbaasd dat de verwachte felle reactie van zijn moeder uitbleef. Ze wilde zelfs wel eens "een van die mensen" ontmoeten, wat overigens niet wegnam dat onze 18-jarige zo maar het consigne kreeg voortaan om 10 uur 's avonds thuis te zijn en er met geen mens in het dorp over te praten: de klanten mochten eens wegblijven! Hoewel het voor hem een onbegrijpelijke zaak was, dat hij wel om 4 uur dronken thuis mocht komen en zich nu genoodzaakt zag de wekelijkse samenkomst vroegtijdig te verlaten, gaf hij in gehoorzaamheid gevolg aan de wens van zijn ouders. De gevolgen van zijn "kleurbekentenis" konden echter niet uitblijven, en Melle vond in zijn dorp heel wat navolgers, zonder dat vaders nering eronder leed!

Twee gebeurtenissen in Melle's leven bepalen mede het verdere verloop van zijn leven: zijn huwelijk met Alja en een nieuwe baan.

In Alja vond hij een partner die, net als hij, het nieuw verworven geloof wilde delen met andere jongelui, met alcohol — en drugsverslaafden, met werkelozen en kansarmen. Uit eigen ervaring wisten zij immers hoe belangrijk het is vroegtijdig met de Heer geconfronteerd te worden en met Zijn aanbod van vergeving en redding. Voor het jonge paar leek het erop dat zij kinderloos zouden blijven; zodoende konden zij al hun vrije tijd aan deze bediening geven. Hun wachtwoord "Kleur Bekennen" bleef echter niet tot het jeugdwerk beperkt. Als verkoper van groenten en fruit in een van de afdelingen van Neerlands grootste warenhuisketen liet Melle zich niet onbetuigd als het ging om het uitkomen voor zijn geloof.

"Dat was in het begin geweldig moeilijk, maar ik deed het toch uit gehoorzaamheid en uit liefde voor Jezus en mijn collega's. Je wordt er op aangekeken, maar het frappante is, dat diezelfde collega's, ja zelfs de bedrijfsleider, je weten te vinden om hun nood te spuien als ze thuis problemen hebben. Je kunt ECHT behulpzaam zijn, want je hebt een boodschap waarvan ze de praktische uitwerking in jou kunnen zien. Ik ben ervan overtuigd, dat gehoorzaamheid ook tot zegen leidt. Mijn werk floreerde dusdanig, dat ik bevorderd werd tot inkoop van groenten en fruit voor Noord- en Oost-Nederland. Hierdoor kwam ik in veel filialen met hoger en lager personeel in contact, met mensen die in mij — en daar ben ik zo dankbaar voor — iets van diezelfde uitstraling zagen, als die ik op de avond van mijn bekering ervoer.

Een Aparte Vogel.

"Een volgende promotie was die tot verkoopleider van vlees en kaas, ditmaal voor alle filialen in Nederland. Men vond het maar vreemd, dat ik daarbij niet schroomde de stofjas aan te trekken om op de werkvloer mee te doen. Het stelde mij echter in de gelegenheid echte contacten te leggen; zo ook in de personeelskantine. Door met de verkoopsters en verkopers te lunchen, hoorde ik de werkelijke problemen, zowel die welke in het bedrijf speelden, als de persoonlijke. En vooral wat

die laatste betrof was het fantastisch als je zag dat je — doordat ze wisten uit welke achtergrond je sprak — vertrouwen kon schenken en ook vertrouwen kreeg, zelfs al betitelden ze je (achter je rug?) als een “aparte vogel”.

Het werk mag dan nog zo interessant zijn meer dan 80.000 km per achter het stuur en vele nachten ver van huis in hotels doorgebracht worden op een gegeven moment iets teveel van het goede. Melle een Alja kregen het advies naar het midden des lands te verhuizen en toen dit een feit was, werd hem na 16 maanden gevraagd waarnemend regiroleider te worden, hetgeen inhield dat hij de eind-verantwoording zou krijgen voor 6 supermarkten en 5 filialen waar snoep e.d. verkocht worden in de regio-Amsterdam.

“Maak je koffertje maar leeg; stop deze spullen er in, en begin morgen!” Melle had over de jaren geleerd in te zien, dat heel zijn leven, zeker sinds zijn achttiende, geleid werd door God. O zeker, hij had zich ingezet voor 100 % bij alles wat er aan nieuws op hem afkwam. Maar hij was zich tevens bewust, dat al dat nieuws kennelijk in het plan paste dat God met hem had. Immers, hij, de dorpsjongen die niet eens de LTS had afgeemaakt, had nooit om een promotie gevraagd. Altijd had God de dingen op zijn weg gebracht, met maar één doel: Melle in de positie te brengen waar hij mensen van zijn geloof vertellen en de oplossing voor hun nood kon aanreiken.

WANT IK SCHAAM MIJ HET EVANGELIE NIET (Romeinen 1:16)

“Mag ik even bidden?”

De verbaasde blik van mijn tafelgenoot dwong mij als het ware tot een nadere uitleg. Ik zat in een restaurant te eten met een fabrikant/leverancier met wie ik die dag een ronde langs een aantal van onze filialen had gedaan. De man staarde mij aan met ogen die zowel onbegrip als ongeloof uitdrukten. “Ik kijk er van op, dat jij zo maar in het openbaar gaat bidden voor je eten”, kwam er na een moment van stille verbazing uit. “Om je de waarheid te zeggen, ik ben ook Christen, maar dat doe ik toch niet; dat durf ik niet!”

“Daar kan ik inkomen”, was mijn reactie, “maar als je eens wist wat ik zoal van God in mijn leven ontvangen heb, dan is het niet

meer als logisch en billijk dat ik Hem ook wil danken voor dit eten”.

Het was voor mij al lang geen vreemde ervaring meer te ontdekken dat een uitspraak als deze al spoedig de deur open zette naar privé-ontboezemingen van een gast. Ik had me, door eerlijk te zijn, kwetsbaar opgesteld en daardoor een stukje vertrouwen bij hem op z'n bord gelegd. Zijn reactie was insgelijks. Een uitnodiging om met hem mee naar huis te gaan, was het logisch gevolg. Thuisgekomen verklaarde hij mij zijn nood: gezinsproblemen, een huwelijk dat op scheiding dreigde uit te lopen, stress in zijn werk, en een traditioneel geloof dat geen antwoord op al deze problemen gaf.

Ik mocht hem vertellen van de rust die ik gevonden heb in het kennen van Jezus. Ik had het druk, droeg verantwoordelijkheid voor diverse werknemers, werd geconfronteerd met grootscheepse reorganisaties binnen het concern, en toch...“stress” kwam in mijn woordenboek niet voor, want ik had geleerd mijn zorgen op Hem af te wentelen. Die ook daarvoor aan het kruis gestorven was. Ik kon hem duidelijk maken dat hij “slaaf” was van zijn situatie. Machten buiten hem dreven hem op, joegen hem voort en een uitweg was er niet. Ik herkende dat probleem. Had niet de alcohol mij op soortgelijke wijze in greep gehad. Maar ik had, God zij dank, een stel “Kleurbekenners” ontmoet, die mij overtuigden van de waarheid die gelegen is in zijn de woorden “Mijn vrede geef ik u, Mijn vrede laat ik u”.

Ook voor deze zakenrelatie lag de weg open naar die bovennatuurlijke rust. En ik nodigde hem uit dezelfde stap te zetten, die ik zo'n 20 jaar eerder gezet had: de stap naar God; de stap naar een persoonlijke overgave aan Jezus.

Ben je een kind-van-God, wees dan rustig; Hij zorgt!

Ben je geen kind-van-God. word het dan, en je ontvangt Vrede!

Melle Godlieb is bestuurslid van het Chapter Utrecht der FGBMFI. Hij is werkzaam als regiroleider Food voor een grote warenhuisketen. Samen met zijn vrouw Alja heeft hij (nu wel !!!) 2 kinderen: Martin (15 jaar) en Yvonne (12 jaar).

Geboeid Door de Luchtmacht

*André Jestin,
Mont-de-Marsan, Frankrijk*

Als zoon van een luchtmacht-piloot bewonderde ik mijn vader en ik droomde ervan net zo te worden als hij. Het imago van de krijgsmacht trok me enorm aan: het prestige, het uniform, de actie en de glorie. Ik was nogal "held-georiënteerd" en meende dat ik op de een of andere manier beter was dan wie dan ook.

Toen ik wegens kleurenblindheid werd afgekeurd voor de vlieger-opleiding, solliciteerde ik bij de luchtmacht en werd aangenomen om aan een twee-maands instructie programma mee te doen op de Luchtmachtbasis Cazeaux. Vooral de discipline, de orde en de

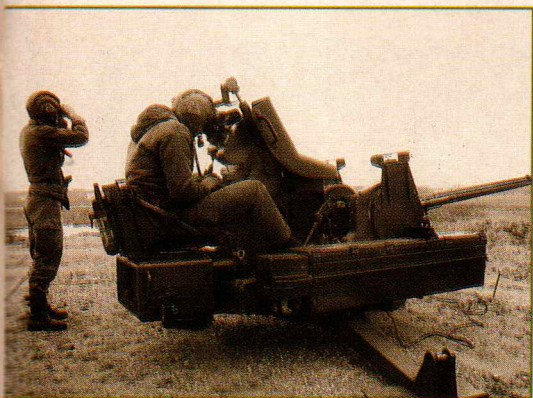

militaire training bevielen mij goed. Vervolgens ging ik naar de opleiding voor kadet.

Na een aantal cursussen gevolgd te hebben werd ik bij het Luchtcommando-opleidingscentrum in Evreux geplaatst, waar ik leiding gaf aan een 20 à 30 jonge soldaten. Daar ontdekte ik de ware vreugde van leiderschap en training. In mijn poging het respect van andere leiders te winnen werd ik, helaas, nogal hardvochtig.

Na mijn overplaatsing naar weer een andere luchtmachtbasis voor een periode van 4 jaar, werd ik belast met de verdediging van het luchtmacht eskader. Deze taak boeide me geweldig. Ik was er zo fanatiek mee bezig, dat ik er vaak 's nachts van 1 tot 3 op uit ging om het personeel te inspecteren. In directe samenwerking met de squadron-commandant had ik het bevel over 80 tot 130 manschappen, zowel officieren als soldaten. Ik had de reputatie hard en onbuigzaam te zijn, maar dat was ik alleen aan de buitenkant. Omdat ik erg serieus was in mijn pogingen alles goed te doen, probeerde ik aan alle eisen van mijn meerderen te voldoen. Zo doende nam ik soms beslissingen waar ik zelf niet helemaal achter stond.

Langzamerhand raakte ik echter gedesillusioneerd. Ik besefte dat ik mijn persoonlijkheid aan het verliezen was, daarbij inbegrepen bepaalde waarden als rechtvaardigheid, loyaliteit, waarheid en openheid. Dit waren alle idealen waarover ik aanvankelijk gedroomd had. Aangezien dit mijn gevoel van

eigenwaarde bedreigde, zocht ik naar excuses, maar er veranderde in feite niets.

Het was in deze tijd dat ik Diane ontmoette. Zij was ook als militair verbonden aan een technisch squadron en werkte daar als secretaresse. Een jaar later trouwden we, maar onze relatie liep al snel stuk, doordat ik nogal zelfzuchtig bezig was met allerlei activiteiten zoals gymnastiek, karate, en parachutespringen, die veel van mijn vrije tijd in beslag namen. We kregen dan ook hevige ruzies.

Volgens mij was niet ik, maar Diane zelfzuchtig en twistziek.

Ik vroeg in 1983 overplaatsing aan voor een drie-maandse uitzending naar het buitenland. Aan Diane vertelde ik echter dat deze overplaatsing mij was opgedragen. Na mijn terugkeer, werd ik naar Zuid-Frankrijk overgeplaatst en het was hier, dat Diane in contact kwam met twee Christen-colleegatjes. Een van hen vertelde Diane hoe ze eerst atheïst geweest was, maar inmiddels Jezus op een heel persoonlijke manier had leren kennen; dit had haar leven op dramatische wijze veranderd. Haar levensverhaal had Diane geweldig getroffen; vandaar dat ze mij er over vertelde.

Het gevolg hiervan was, dat we met hen meegingen naar een kerkdienst en diep getroffen werden door de liefde die we in de aanwezigen ontdekten. We kwamen tot het inzicht dat wij ons ook naar God moesten uitstrekken en berouw moesten tonen over datgene wat we verkeerd gedaan hadden. Diane was de eerste die, toen ze alleen in de

huiskamer was, voor de Heer Jezus Christus knielde en haar leven aan Hem overgaf. Een paar dagen later deed ik, na een innerlijk gevecht, hetzelfde. Ogenblikkelijk was het alsof een innerlijke kracht alle troep in mijn binnenste opruimde. En op datzelfde moment vulde Jezus mij met Zijn vrede en blijdschap.

Als gevolg van deze ervaring herstelde God ook mijn relatie met Diane. Hij bracht mij er ook toe om bij de luchtmacht te blijven, om te getuigen van Zijn gerechtigheid, Zijn waarheid en Zijn kracht. Tot op de dag van vandaag leert God mij nog steeds over Zijn autoriteit, rechtvaardigheid, liefde, vrede en wijsheid, zowel op mijn werk als thuis.

Sinds september 1987 ben ik belast met een opleidingsprogramma. Hieraan doen dienstplichtige soldaten mee, maar ook officieren met speciale opdrachten. De Heer Jezus geeft mij de juiste balans en de wijsheid die ik nodig heb, ook als ik streng moet optreden. Ik reageer niet langer uit verkeerde motieven, doch laat me liever leiden door Gods Geest.

Dit wil natuurlijk niet zeggen dat ik nooit fouten maak, maar Gods Geest, die in mij woont, corrigeert me en helpt me om met wijsheid te handelen en van mijn fouten te leren.

André Jestin is Kapitein bij de Franse luchtmacht. Hij en zijn vrouw Diane hebben twee dochters: Aurélie en Nathania. André is voorzitter geweest van het Bordeaux-chapter van de FGBMFI.

De familie Jestin

Hartaanval!

Reg Clarson, Tamworth, Engeland

In de maanden die volgden op het moment dat ik mijn leven aan Jezus Christus had overgegeven, kreeg ik kort na elkaar drie hartaanvallen. Ik kreeg te horen dat ik een drie-voudige bypass-operatie moest ondergaan en wel onmiddellijk. Zo niet, dan zou een ernstige verslechtering van mijn gezondheid het gevolg zijn. Even later deelden de artsen mij mede, dat geen enkele chirurg bereid gevonden werd mij

te opereren, omdat mijn harconditie dusdanig was, dat ik de operatie niet zou overleven.

Waar was God? Het leek wel of iemand mij in dichte mist had achtergelaten. Ik probeerde de zaken op een rijtje te zetten, maar ik was a.h.w. elk gevoel voor richting kwijt. In de kerk hadden de mensen mij gezegd dat er een schitterend nieuw leven voor mij in het verschiet lag, indien ik mij aan Jezus toewijdde. Daar ik echter nog nieuw was in een leven-met-God kon ik het niet echt aannemen, dat ik als ant-

woord op gebed wonderen kon zien gebeuren.

Mijn enige godsdienstige opvoeding had ik op school ontvangen, maar daar had ik de lessen alleen maar saai gevonden. In 1948 ontmoette ik mijn vrouw, en we trouwden in 1951. Mijn vrouw was nogal betrokken bij het werk van het Leger des Heils, met gevolg dat zij over een sterk geloof beschikte. Zij kende Jezus op een liefdevolle, persoonlijke manier, iets wat ik mij toentertijd eigenlijk niet kon voorstellen. Zoals in de meeste huwelijken hadden ook wij onze ups en downs. Het was echter steeds het diepe geloof van mijn vrouw, dat ons door die dieptepunten haalde en ons weer op het rechte spoor zette.

Soms leek mijn leven wel op een draaimolen van willen hebben, hebben en vervolgens weer verwerpen. Ik was Contractmanager bij een groot aannemingsbedrijf en verdiende daar een goed salaris. Nu ik erover nadenk, realiseer ik me dat geen van de dingen die ik mij aanschafte uiteindelijk de opwinding verschaften die ik mij ervan had voorgesteld. Zo had ik b.v. mijn zinnen gezet op een race-boot, maar na een tijdje was het nieuwe eraf en keek ik al weer uit naar wat anders. In die tijd beschouwde ik die zaken als speelgoed voor een volwassen jongen, die als kind nooit wat had gehad. Mijn moeder had in de dertiger jaren als weduwe vijf kinderen moeten grootbrengen en er was nooit geld geweest voor luxe zaken als speelgoed. Nu geloof ik, dat God me wilde laten zien hoe onbelangrijk materiële zaken in wezen zijn.

Wanneer mijn vrouw, zo door de jaren heen, met mij over Jezus sprak, wist ik niets anders te doen dan te lachen over al die onzin. Als iemand mij dan ook vroeg wat ik geloofde, was mijn onveranderlijk antwoord: "Ik ben een toegewijd atheïst!" Maar op een gegeven ogenblik begon ik een bepaalde verandering in mijn vrouw te zien. Op de een of andere manier zag ze er niet alleen anders uit, ze deed ook anders. Haar blik straalde meer blijdschap en

vrede uit. In mijn bijtend kritische houding t.a.v. het christelijk geloof dacht ik bij mijzelf: "Over een paar weekjes staat ze wel weer met beide benen op de grond." Toch bleef er iets aan mij knagen, maar ik kon niet precies aangeven wat dat wel was. Omdat ik dus met eigen ogen wilde zien wat er nou eigenlijk aan de hand was, zei ik op een zondagmorgen tegen mijn vrouw, dat ik wel met haar mee wilde gaan naar de kerk. Toen we daar binnen kwamen, schudden een aantal mensen mij de hand en zeiden dat ze het fijn vonden mij te zien. Ik keek ze eens goed aan en ontdekte dat ze het nog meenden ook! Ik begreep er niets van: volmaakt vreemden die zeiden dat ze het leuk vonden me te zien en het ook meenden. Dat soort zaken gebeurt toch alleen in sprookjes.

De dienst begon. Ze begonnen te zingen en in hun handen te klappen. Ze hadden er echt plezier in. "Nou moe", dacht ik, "je wordt toch niet verondersteld een kerkdienst leuk te vinden" Toch vond ik het een geweldige ervaring en ik besloot de volgende zondag weer te gaan.

Een paar weken later werd er een speciale bijeenkomst op zaterdagavond gehouden. De spreker nodigde de mensen uit naar voren te komen, indien zij verlangden naar een speciale relatie met Jezus. Binnen de kortste keren stond ik vooraan. Er werd met mij gebeden en ik vroeg Jezus in mijn leven te komen. Ik voelde me net een kind dat pas leert lopen, maar het was of God me bij iedere stap verder hielp. Het was een geweldige kerkgemeenschap en het gevolg was dat ik in mijn geloof groeide.

Maar toen kreeg ik, nu tien jaar geleden, mijn eerste hartaanval. Nadat ik 3 dagen aan de beademingsapparatuur had gelegen, vertelden de artsen mij dat ik geluk gehad had. Ik wist wel dat "geluk" er niets mee te maken had: het was God die mij er doorheen gesleept had. Na mijn derde hartaanval kreeg ik te horen van eerder genoemde bypass-operatie, gevolgd door het ontmoedigende bericht dat ik niet ope-

reerbaar was. En zo werd ik naar huis gestuurd, zonder uitzicht op een operatie die mij weer in staat zou stellen een normaal leven te leiden.

De mensen van onze kerkgemeenschap begonnen voor mij te bidden. Doordat ze op verschillende momenten van de dag baden, bleek het, dat er eigenlijk 24 uur per dag gebeden werd.

De gebeden werden beantwoord, maar niet op de manier zoals ik verwacht had. Ik was op een dinsdag thuisgekomen uit het ziekenhuis en de volgende zaterdagmorgen belde — tot mijn grote verbazing — een hartchirurg mij om mij te vertellen dat hij mijn medisch rapport nog eens had doorgenomen, met gevolg dat hij het risico wilde aanvaarden en bereid was mij te opereren. Dit was echt een wonder! En...de operatie werd een succes!

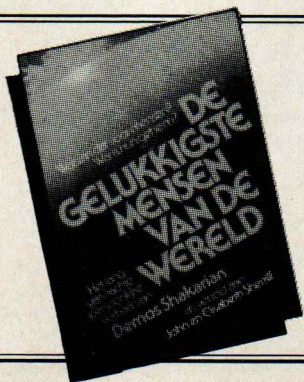
Een half jaar na deze operatie kreeg ik keelklachten. Onderzoek wees uit dat er een kwaadaardig gezwel zat. De schildklier en het strottenhoofd waren aangetast. De kans bestond dat ik onder meer mijn stem zou kunnen kwijtraken. Toen zonk niet zo zeer de moed, als wel mijn geloof mij in de schoenen. Ik werd er depressief onder, bad er weliswaar voor, maar geestelijk bleek ik niet in staat Gods stem te verstaan. Toen belde een vriend van mij me op om te zeggen dat God hem Psalm 91 voor mij in gedachten had gegeven.

Toen ik de verzen goed door las, steeds weer opnieuw, was het alsof Jezus iedere

keer iets nieuw tot mij zei. Ik begon na te denken over Jezus en het lijden dat Hij had doorstaan. Mijn diepe depressie verdween en ik kon weer helder denken. Op weg naar de operatiezaal maakte ik zelfs grappes en kon ik nog hartelijk lachen: dat was Jezus in mij, die dit bewerkte. God had al heel wat wonderen in mijn leven verricht en Hij was bereid om nog een wonder te doen. Eigenlijk hoeft ik u niet te vertellen, dat de operatie succesvol verliep: de larynx hoefde niet verwijderd te worden. Dit alles vond nu 5 jaar geleden plaats en nu ik erop terugkijk beschouw ik deze periode als een tijd van rust. Hoewel ik af en toe nog hartklachten heb, waarvoor ik van tijd tot tijd naar het ziekenhuis moet, weet ik dat de Here Jezus Christus mij nooit zal verlaten.

Drie jaar geleden verhuisden wij naar Tamworth waar een vriend mij uitnodigde voor een bijeenkomst van de FGBMFI. Ik zag daar hoe de Heer, nota bene in een gewoon restaurant, via gewone mensen kon werken; Hij gebruikte hen in de dienst van genezing en bevrijding. Die avond besloot ik me bij hen aan te sluiten en het goede nieuws van Jezus Christus met hen uit te dragen naar mensen van elk geloof, onafhankelijk van ras of belijdenis.

Reg Clarson is gepensioneerd Contractmanager. Hij is Secretaris van het Tamworth-Chapter van de FGBMFI. Hij en zijn vrouw Betty hebben 3 zonen en een kleindochter.

Dit boek gaat over het ontstaan van de FGBMFI en u kunt het verkrijgen via uw plaatselijke Chapter (zie blz.9)

Vervolg van blz.5

de Heer Jezus Christus. We wisten dat we Hem konden vertrouwen. We hadden de baby Peter genoemd, naar de apostel, de rots, een teken van kracht. We wisten dat God onze Peter de kracht zou geven om er bovenop te komen.

Op weg naar het ziekenhuis voelde ik vreugde in mij opwellen. Terwijl ik reed, begon ik de Heer te loven en toen we bij het ziekenhuis arriveerden, had ik het gevoel dat ons niets kon gebeuren. Toch schrok ik erg, toen ik het nieuws vernam: Peter was geboren met een afwijking aan de slokdarm. Het zou a.h.w. een buis naar de maag moeten zijn, maar in zijn geval was die buis afgesloten en had geen verbinding met de maag. De doktoren zeiden dat alleen een onmiddellijke operatie een kans op overleving zou geven, en dan nog maar voor 50 %.

Om de zaak nog moeilijker te maken, bleek geen enkele anesthesist bereid de moeilijke taak op zich te nemen. Het was gewoon te riskant! "Toevallig" bleek de meest ervaren anesthesist van heel zuidelijk Afrika dit ziekenhuis te bezoeken en hij werd bereid gevonden, en zo werd Peter om 10 uur 's avonds geopereerd.

Ik vroeg leden van de FGBFMI om naar het ziekenhuis te komen en te bidden. We legden Peter de handen op en deden dit ook bij de verpleegkundigen en de chirurg. We baden voor hen in de naam van Jezus. De operatie nam 4 uur in beslag en al die tijd bleven wij bidden. Om 2 uur 's nachts kwam de chirurg, die zelf geen Christen was, naar buiten en zei: "Ik zie dat u veel gebeden hebt. Wel, wij van onze kant hebben ook gedaan wat we konden. Het is nu aan God om de zaak af te ronden." Hij vervolgde dat het zeker drie weken zou duren voordat Peter weer via de mond vloeibaar voedsel tot zich kon nemen en misschien wel anderhalf jaar voordat de buisjes verwijderd konden worden. Hij werd op de intensive care afdeling aan allerlei apparatuur aangesloten. Hij was aan twee buizen verbonden: een om vocht af te voeren, de ander om hem te voeden.

Na anderhalve dag kon hij zelf weer adem halen en na vijf dagen nam hij via de mond weer vloeibaar voedsel tot zich. Na twee en een halve week werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. De dokter had geen verklaring voor dit wonderbaarlijk herstel. Hij zei ons dat hij iets dergelijks nog nooit had meegeemaakt. In het hele ziekenhuis stond Kleine Peter bekend als de "Wonderjongen". Het gevolg van de hele gebeurtenis was, dat wij allen nog dichter bij de Heer kwamen.

Nu zijn we zover, dat we beseffen dat het nodig is God te vertrouwen voor het onmogelijke. Of dit nu onze kinderen aangaat of onze boerderij, of wat dan ook. Het doet er niet toe wat uw nood is... Jezus is het antwoord!

Trevor Royston geeft leiding aan een agrarisch familiebedrijf van 700 ha. Hij is nationaal President van de FGBMFI in Zimbabwe. Trevor en Julia hebben drie jongens: Nevill (11), Brian (9) en Peter (3).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
A.Dijkhuizen, Valkenbosplein 17a,
2563 CB DEN HAAG
Prijs per jaar: NLG 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270.

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods" Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. "Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen" Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: "Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil."

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheus 10:32). Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).**

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE VERENIGING VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN.

1. Getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Een basis te leggen voor gemeenschap onder christenen overall, onder de vlag van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen te versterken, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun respectievelijke kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is geen kerk of een nieuwe sekte. Zij kent geen priesters of voorgangers en sticht ook geen kerken.

3. Een grotere mate van eenheid en een geest van harmonie bevorderen onder alle christenen.

STEM

STEM NR. 895

Dit is een van de 17 talen van het Europese Stem magazine gepubliceerd door het FGBMFI Internationaal Kantoor Europese Regio's, Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: 016/20.79.44 - Fax: 016/20.79.31.

Hoofdredacteur voor Europa: Blair Scott.

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Lay-out: Convertex. **Artistiek adviseur:** Paul Goodwin.

Redacteur Nederland: Hans van Dingstee.

Andere hoofdredacteurs: V.S.: Jerry Jensen. **Azië:** C.K. Lee.

INTERNATIONALE VERENIGING VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: "Nu u Christus hebt ontvangen".

Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.

Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

In Dit Nummer

GEBROKEN BELOFTEN

*de stress en de
ergernis waar we
mee te maken kregen,
had een uitwerking
op onze huwelijks
relatie...*

blz.6

GEBOEID DOOR DE LUCHTMACHT

*ik wilde graag een "held"
zijn en meende dat ik op
de een of andere manier
beter was dan wie
dan ook...*

blz.13

**Internationale
Vereniging Van Volle
Evangelie Zakenlieden**

HARTAANVAL!

*geen enkele chirurg was
bereid mij te opereren; de
toestand van mijn hart was
dusdanig, dat het risico te
groot was...*

blz.15

Voor verdere informatie kun u zich wenden tot: